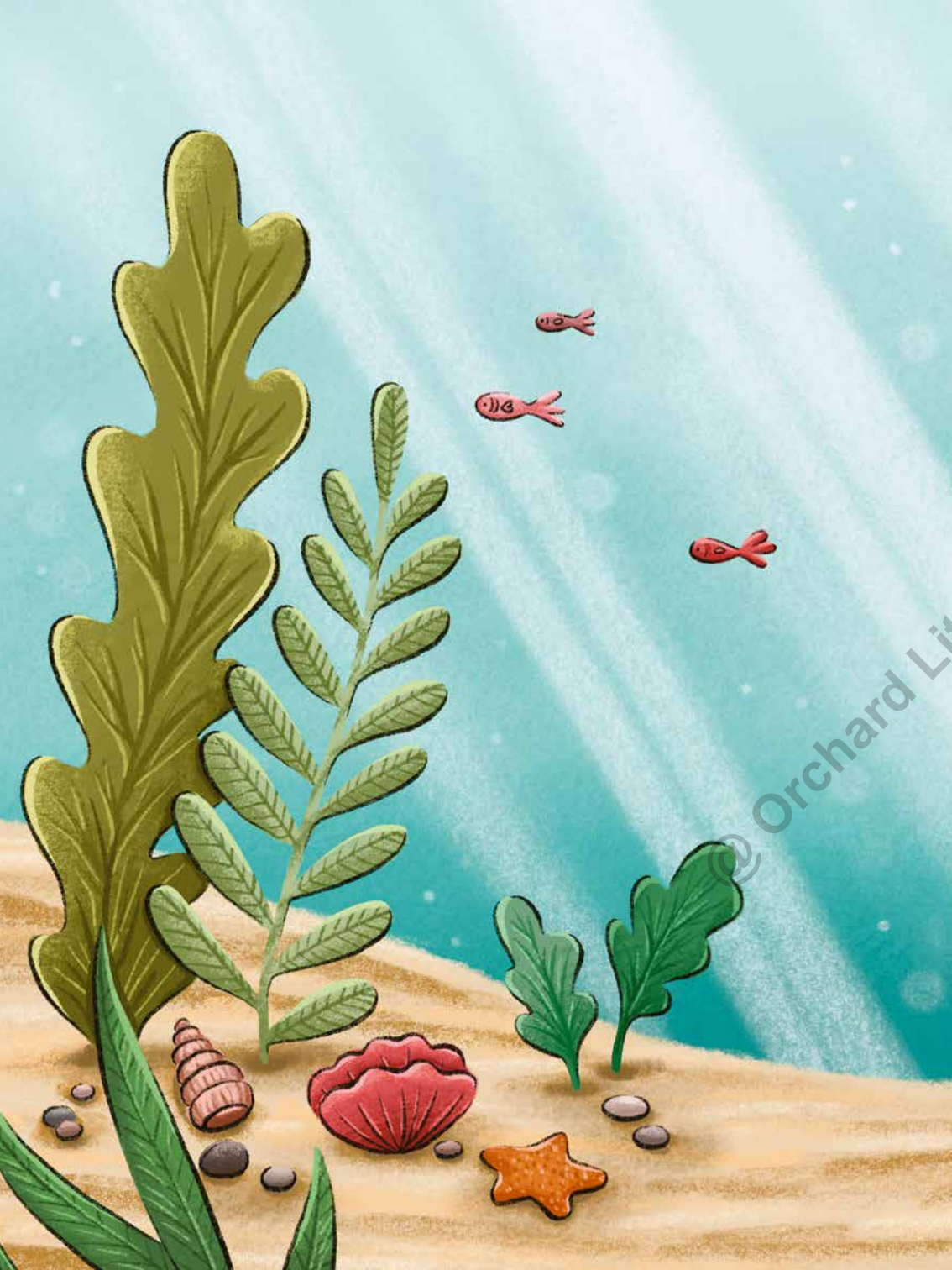

@ Orchard Literary Agency

© Orchard Literary Agency

CZERNÁK ESZTER

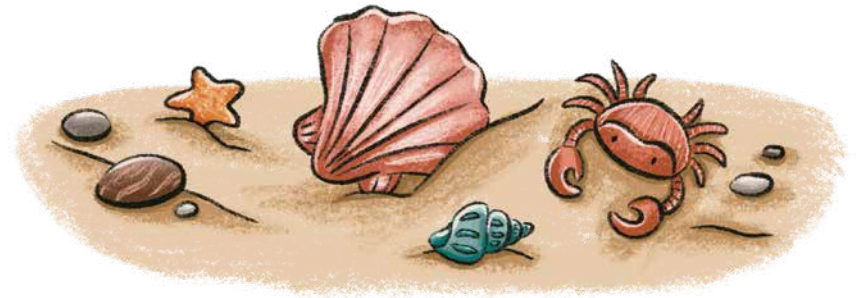
NE SZALADJ EL,
CSIGAHÁZ!

© Orchard Literary Agency

CZERNÁK ESZTER

NE SZALADJ EL, CSIGAHÁZ!

PANKA ÉS A TENGER

MONSZPORT VIVIEN
RAJZAIVAL

A Panka-táska

ISBN 978-963-587-471-2

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2023-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

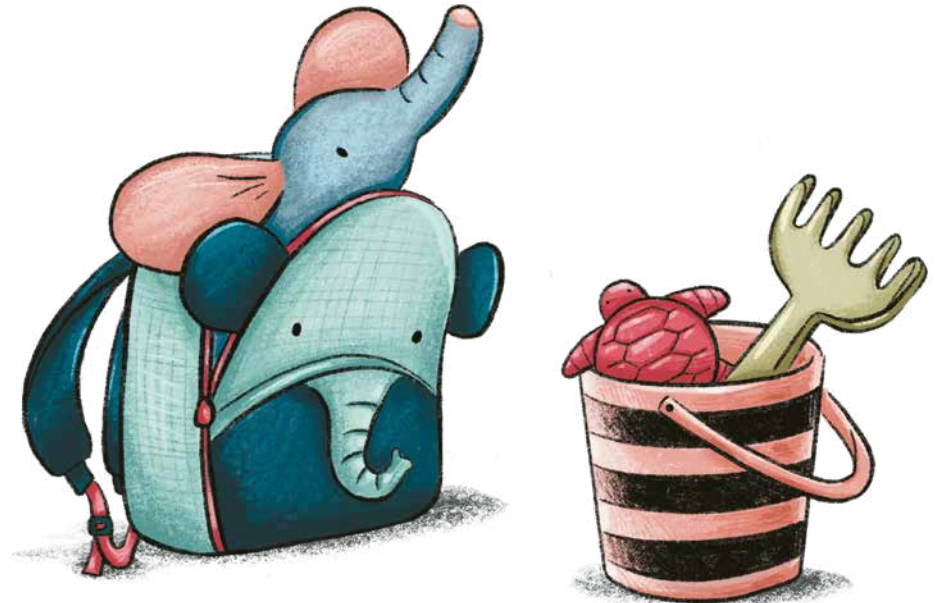
Szöveg © Czernák Eszter, 2023
Illusztráció © Monzport Vivien, 2023
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2023

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztő: Csobod Luca
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Gráf Dóra

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

Panka idén a tengerparton nyaral. Anya szerint a tenger olyan, mint egy óriási kád víz, amiben jókat lehet pancsolni. Apa szerint meg a tengerpart olyan, mint egy hatalmas homokozó. Panka már alig várja, hogy egyszerre pancsoljon és homokozzon!

Anya indulás előtt mindent összepakol az utazótáskákba. Panka is hozza az elefántos hátizsákját. Vajon mire lesz szüksége a tengernél?

Anya a csíkos táskába berakja a fürdőruhákat, a papucsokat, a törülközőket, a naptejet, a csíkos homokozóvdrt a lapáttal, a karúszókat, a felfújható játékokat, és egy strandsapkát Pankának.

– Majd én elrakom a fürdőruhámat! – kiáltja Panka, és már szalad is, hogy kivegye a fürdőruháját a csíkos táskából, és átrakja a sajátjába.

– Nem, Panka, a fürdőruháknak a strandtáskában a helyük – jelenti ki anya.

A nagy, piros táskába kerülnek a ruhák: nadrágok, szoknyák, pólók, bugyik, zoknik, pizsamák, még pulóverek és esőkabátok is.

– Majd én elrakom a szoknyáimat! – nyúl értük Panka.

– Nem, Panka, a ruháknak a ruhástáskában van a helyük – csóválja a fejét anya.

Egy kistáskába gyűjti anya a fogkeféket, fogkrémet, fésűket, tusfürdőket és samponokat. Még egy borotvát is eltesz apának, meg egy fura kis fehér csomagot, amire valaki egy piros keresztet festett.

– Majd én elrakom a fogkefém! – jelenti ki Panka.

– Nem, Panka, a fogkeféknek a neszesszerben van a helyük – magyarázza anya.

Panka elszomorodik. Hát semmit sem rakhat a táskájába? Ő is úgy szeretne elpakolni valamit!

– Gyere, Panka, most jön a te táskád! – hívja anya mosolyogva. – Nézzük, csak! Először is, szükséged lesz egy alvóállatra.

– Igen-igen! – derül fel Panka arca, és már szalad is az elefántjáért, hogy belegyömöszölje a táskájába.

– Vihetnénk egy könyvet is, hogy tudjunk este mesét olvasni. Választanál egyet? – kérdezi anya.

Panka összeráncolja a homlokát. Vajon melyik könyvet rakja el? A szomorú hercegnőset? De az annyira nehéz. Mi lesz, ha leszakad a hátizsákja? Vagy az állatkerteset? Az meg túl nagy, nem fér bele a táskájába. Megvan! Elrakja az új könyvét a bogarakról. Az éppen jó lesz.

Kerül még a hátizsákjába egy társasjáték, ha esetleg rossz idő lenne, és nem pancsolhatnak, és nem is hangozhatnak. Egy kulacs víz, szendvics, és persze rajzpapír, meg Panka kedvenc színes ceruzái. Végül anya előhúz két kis csomagot.

– Hát ezekben meg mi van? – kérdezi Panka izgatottan.

– Azt még nem árulom el, csak azt, hogy ezeknek a Panka-táskában van a helyük – kacsint rá anya, és beteszi a két kis meglepetést Panka hátizsákjába.

Kész is a csomagolás.

Messze vagyunk még?

A tenger messze van. Nagyon messze. Messzebb, mint az óvoda. Sőt, apa szerint még a nagypapánál és a nagymamánál is messzebb.

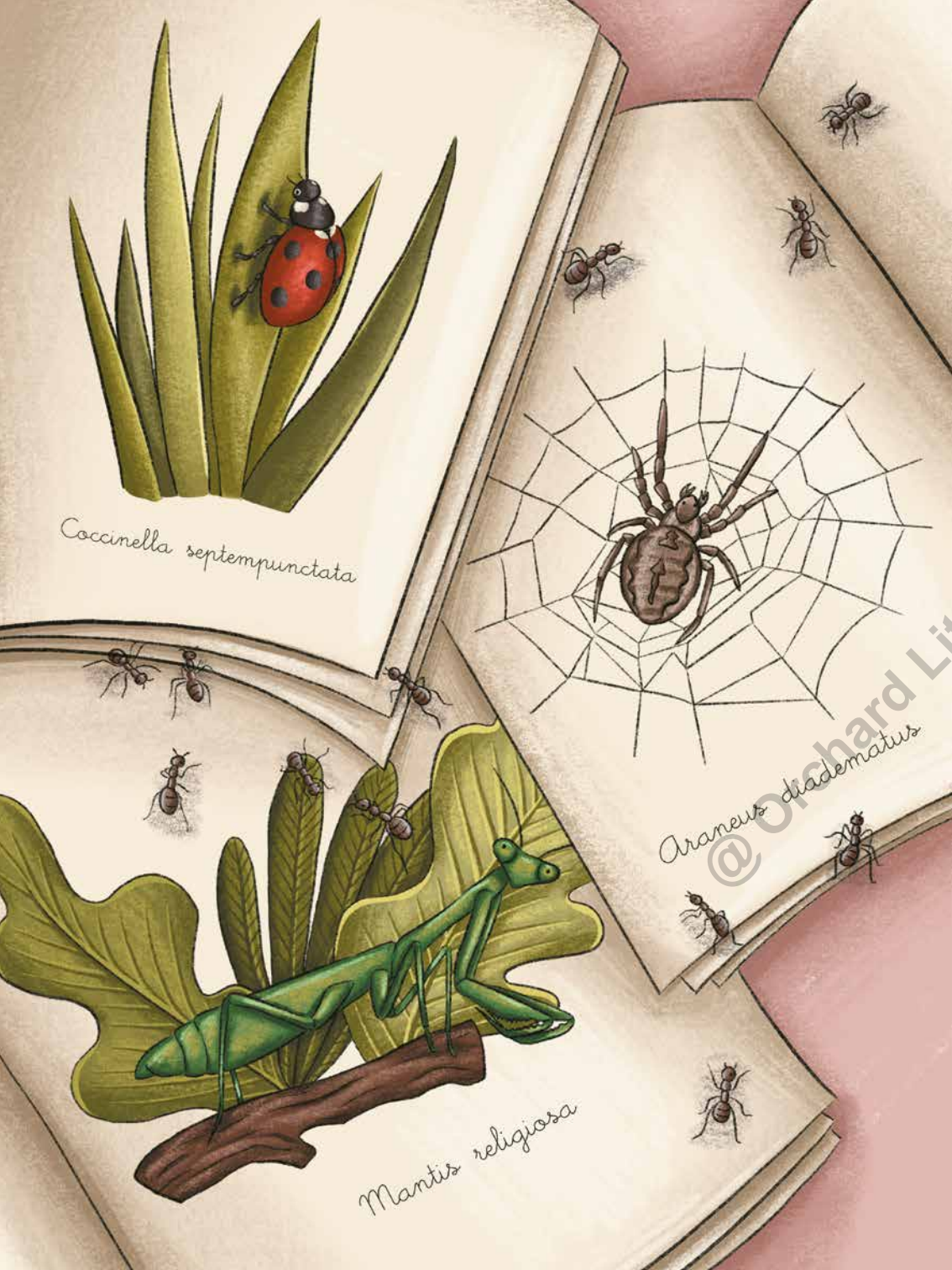
Panka eleinte izgatottan nézelődik az autó ablakából. Csoda szépen süt a nap, csivitelnek a madarak. Még egy cicát is lát felugrani a kerítés tetejére. De aztán unatkozni kezd.

– Anya, messze vagyunk még?

– Igen, még nagyon messze – válaszolja anya. – Nézzesd az új könyvedet a rovarokról és pókokról! Hátha látsz benne olyan állatot, amit még nem ismersz. Este pedig együtt elolvassuk.

Hát jó. Panka kiveszi a könyvét az elefántos hátizsákjából. Az első oldalon egy katicabogár mászik fel a fűszálra. A következő oldalon egy hatalmas pók szövi a hálóját. Ott meg egy hangya kutat ennivaló után. Őket már felismeri. De vajon ez a fura szerzet mi lehet? Zöld a színe, Panka alig vette észre a növények között. Óriásiak a szemei, és mintha tartana valamit a kezében. Hm. Majd anya este elolvassa.

Még pár lapozás, és Panka hamarosan a végére ér a könyvnek. Megint unatkozik.

– Anya, messze vagyunk még?

– Igen, még elég messze – mosolyog anya. – Mit szólnál, ha kibontanánk az egyik csomagot a hátizsákból?

– Jóóó! – ujjong Panka.

A csomagból két papírlap kerül elő. Mindkettőn apró képek sorakoznak.

– Nézd, ezekkel bingót lehet játszani – magyarázza anya. – Az első lapon olyan dolgokat találsz, amiket útközben láthatunk. Amit észreveszel, azt húzd át. Ha mind megvan, azt kell kiáltani, hogy bingó! A másikon olyan élőlények szerepelnek, amiket majd a tengerparton kereshetsz meg. Azt rakjuk el későbbre. Lenne kedved ilyet játszani?

Panka bólogat, és elővesz egy piros ceruzát a hátizsákjából. Az ablakon kinézve hamar megtalálja a fura táblát

a nyilakkal, meg a virágzó bokrokat. A teherautót és a vonatot sem kell sokáig keresgélne. De a híddal és a babakocsival már meggyűlik a baja. Szerencsére végül mindet megtalálja.

– Bingó! – kiáltja Panka diadalittasan. – Messze vagyunk még?

– Igen, messze. De most megállunk ebédelni. A pihenőnél lehet wc-re is menni, meg kinyújtóztatjuk a lábainkat – vigasztalja anya.

Panka kíváncsian néz körbe, miközben a szendvicset majszolja egy padon. Mások is megállnak az autós pihenőnél. Néhányan kiugranak az autóból, és rohannak a mosdóba. Biztosan sürgős nekik a dolog. Vannak, akik megsétáltatják a kutyájukat. Igen, nekik is sürgős már. Mások letelepsznek az asztalokhoz meg a fűre, és előveszik az ebédjüket. Egy kisfiú fogócskázik a testvérével. Ez a pihenő olyan, mint egy óriási piknik.

– Jóllaktál? – kérdezi anya, amikor elcsomagolja a maradékot.

– Igen – bólogat Panka. – Messze vagyunk még?

– Igen, sajnos messze – válaszolja anya, ahogy beköti Panka övét a kocsiban. – Mi lenne, ha megpróbálnál aludni egyet?

– De nem is vagyok álmos! – tiltakozik Panka ásítva.

A szeme azonban le-lecsukódik, ahogy bámulja az elszuhanó fákat. Néhány perc, és már alszik is. Egy óriási kádról álmodik, ami egy homokozó közepén áll. És senki nem szól rá, ha vizes lesz a homok. Még akkor sem, amikor homokos lesz a víz. De aztán felébred. Először nem is tudja, hol van. Aztán eszébe jut.

– Messze vagyunk még?

– Igen, egy kicsit még messze – sóhajtja anya. – Kibontjuk a másik csomagot a táskából, amit a nagymama küldött?

Panka egészen el is feledkezett a másik csomagról. Letépi a papírt, és elkerekedik a szeme a csodálkozástól: nagymama varrt neki egy puha könyvecskét az útra. De nem ám akármilyet! Egy kutyaházat! Még cserepek is vannak a tetején, meg egy igazi ajtó, amit ki lehet nyitni. Belül két pici kutyus rejtőzik a kosarában. Nagymama még tálkákat is varrt a kutyaházba, meg egy nagy dobozt. Vajon mi lehet benne? Nini, egy pöttyös labda, csontok, és még takarók is, hátha fáznak a kutyusok. A kutyaház hátulján pedig egy nagy pocsolya van. Biztosan szeretnek beleugrálni a kiskutyák!

Panka egészen belefeledkezik a játékba. Megeteti a kutyusokat, labdázik velük, megfürdeti őket a pocsolyában. Még bújócskáznak is! De a kutyusok lassan elfáradnak. Panka lefekteti őket aludni, és alaposan be is takargatja a kölyköket. Becsukja a kutyaházat, hogy nyugodtan pihenhessenek.

– Messze vagyunk még?

– Már majdnem odaértünk – mondja anya. – Játsszunk addig barkochbát? Gondolok valamire, neked pedig ki kell találnod, mi az. Feltehetsz nekem kérdéseket, amik segítenek kitalálni. Én csak igennel vagy nemmel válaszolhatok. Tehát azt megkérdezheted, hogy állatra gondoltam-e. Vagy szürke színű-e – magyarázza anya.

– Jó. Állatra gondoltál? – csap bele Panka.

– Igen.

– Szürke? – találgat tovább Panka.

– Igen.

Hm. Most mit kérdezzem? Semmi nem jut az eszébe.

– Megkérdezheted, hogy nagy-e. Vagy szőrös-e – próbál neki segíteni anya.

– De honnan tudjam, hogy ami nekem nagy, az neked is nagy-e? – ráncolja a homlokát Panka. – Te sokkal nagyobb vagy, mint én.

– Hm, igazad van – dűnnyögi anya. – Tudod, mit? Kérdezd úgy, hogy nagyobb-e, mint apa!

– Jóóó! – csillan fel Panka szeme. – Nagyobb, mint apa?

– Igen.

– És szőrösebb, mint apa? – sorolja a kérdéseit tovább Panka.

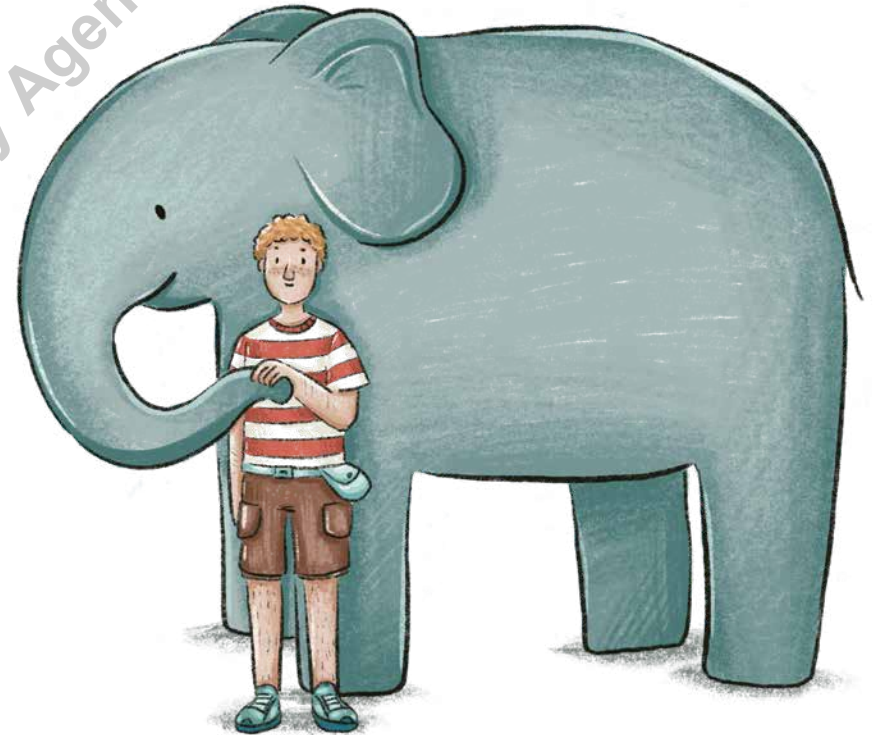
– Nem – neveti el magát anya.

– Nagyobb az orra, mint apának?

– Igen.

Vajon milyen állat lehet az? Szürke, nagyobb, mint apa, de nem olyan szőrös. És nagyobb az orra, mint apának. Hm. Megvan!

– Ez egy elefánt! – kiabálja Panka.

– Igen, ügyes vagy. Most te jössz! Gondolj valamire! Nem muszáj állatra.

– Jól van, már gondoltam is! – vigyorog Panka.

– Állat? – kérdezi anya.

– Nem – csóválja a fejét Panka.

– Hm. Ember? – puhatolózik anya.

– Igen.

– Nagyobb, mint apa?

– Nem – kuncog Panka.

– Akkor kisebb, mint apa?

– Nem – nevetgél Panka.

– Hát az meg hogy lehet? – ráncolja a homlokát anya. –

Ha se nem nagyobb, se nem kisebb, akkor... áááá, már tudom: apára gondoltál!

– Igen – kacag Panka. – Kitaláltad. Messze vagyunk még? Anya körbenéz.

– Nem – jelenti ki megkönnyebbülten. – Végre megérkeztünk!

Fő a biztonság

Panka legszívesebben azonnal lemenne a partra. De először be kell jelentkezni a kempingbe. Ki kell tölteni egy csomó papírt, mielőtt megkapnák a kulcsokat. Még a parkolóhelyet is meg kell találniuk, meg persze a szállásukat.

A házikó csuda klassz. Az egyik sarokban az étkező van asztallal és székekkel, és egy pici konyha. A másikban egy még kisebb fürdőszoba. Panka saját hálószobát kap. De most még ennek sem tud örülni. Már nagyon türelmetlen!

– Anya, anya, indulhatunk már fürdeni és homokozni?
– Mindjárt, kicsim, csak először öltözzünk át fürdőruhába!

Még szerencse, hogy anya mindent, ami a pancsoláshoz kell, a csíkos táskába pakolt. Pikk-pakk megtalálják, és felveszik a fürdőruhát meg a papucsot. Panka indulna is a partra.

– Várj, Panka, legyél türelmes! – szól rá anya. – Most messze vagyunk az otthonunktól, egy idegen helyen. Még fontosabb, hogy odafigyeljünk a biztonságra. Gyere csak ide, először is bekenlek naptejjel, nehogy leégjen a bőröd!

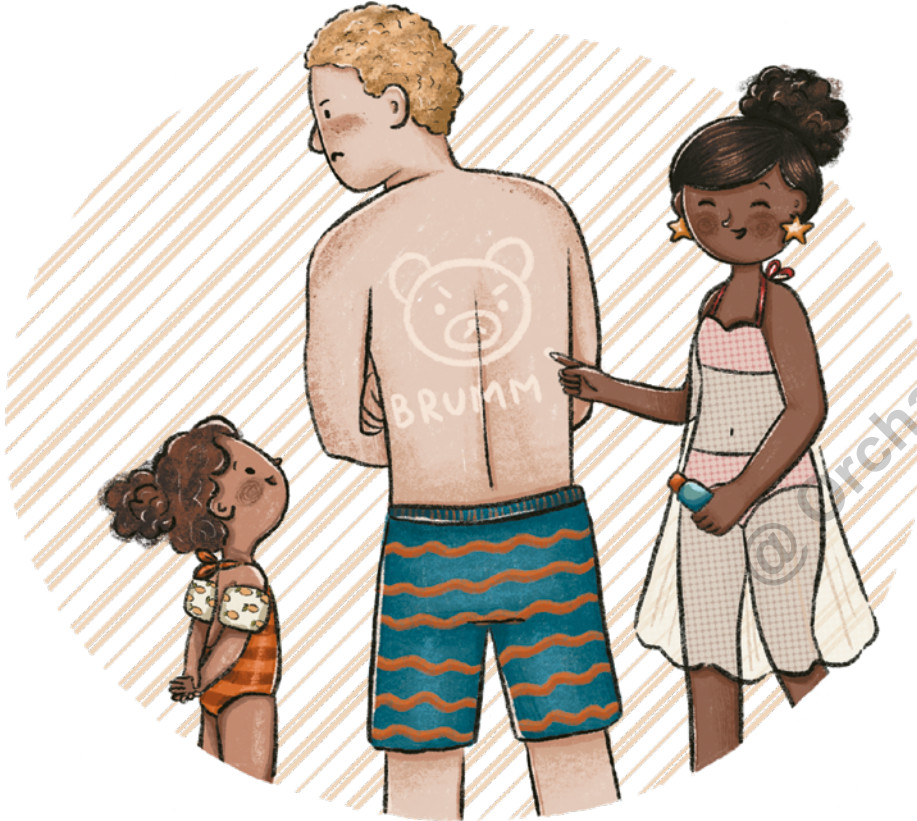
Anya kinyitja a macis naptejet, és hullámokat rajzol Panka hasára, meg fehér pöttyöket a lábára. Panka úgy izeg-mozog közben, mint egy sajtkukac. Nagyon csíkis érzés. Anya végül elkeni rajta a krémet.

Közben apa fölfújja a karúszókat. Óvatosan felhúzza őket Panka karjára, hogy biztonságban legyen a vízben is. Vagyis csak szeretné felhúzni, mert egy kicsit mintha szorosak lennének.

– Jaj, ezek nem akarnak fölmenni rád – ingatja a fejét apa. – Na gyerünk, húúúúzd meg!

Jó nagyot ránt a karúszókon, így végül apa is és Panka is kacagva fenékre ülnek. De legalább a karúszók a helyükre kerülnek.

Panka megkeresi a nyakba lógós sapkáját, hogy a fejét se égesse a nap. Közben anya mókás figurákat rajzol apa hátára a felnőtt naptejjel. Apa meg csak morog. Utálja a naptejet. De nincs mese, anya neki sem engedi, hogy leégjen a napon. Inkább rajzol a naptejjel egy morgós medvét apa hátára.

Mikor végre mindenki elkészül, apa leguggol Panka mellé.

– Figyelj, kicsim. A tenger és a tengerpart is hatalmas. Nagyon fontos, hogy néhány szabályt betarts, nehogy bajba kerülj. Először is: a vízben mindig hordanod kell a karúszókat, nehogy elsüllyedj, ha felborít egy hullám! – magyarázza apa szigorú arccal. – Másodszor: figyelj rá, hogy mindig lássunk téged. Nem mehetsz el tőlünk egy elefántnyinál messzebb, és nem is bújhatsz el. Rendben? – Panka bólogat. – Jól van, és a harmadik szabály: azonnal szólj, ha rosszul érzed magad. Ha szédülsz, fáj a fejed vagy hányingered van, nem szabad bemenned a vízbe.

– Jól van, értem. De most már induljunk végre! – sürgeti őket Panka. – Nehogy bezárjon a tenger!

Az elszózott tenger

Panka, anyja és apja lassan sétálnak végig a kempingen. Elhagyják a házikókat, elhaladnak a lakókocsik mellett, végül a sátrak között kiérnek a partra. Annyian nyüzsögnek a parton, hogy a tengert hirtelen nem is látni.

– Húúúú – ámul Panka.

Még sosem látott ennyi homokot.

– De mit keresnek esernyők a homokban? – kérdezi Panka. – Egyetlen felhő sincs az égen!

– Napernyők – magyarázza anyja. – Ezen a parton kevés a fa, nincs elég árnyék. A napernyőkkel viszont oda csinálhatsz magadnak árnyékot, ahová csak szeretnél.

Panka bólint, és óvatosan elindul a víz felé. Hiába hord papucsot, a nagylábujja beleér a homokba.

– Juj, de forró! – kapkodja a lábait.

Szerencsére ahol vízzé válik a homok, ott hamar lehűl. Anyja leterít egy nagy törülközőt, és lerakja rá a csíkos táskát. Panka leveszi a papucsát, és kíváncsian kémleli a tengert. Hatalmas. Vajon hol ér véget?

Óvatosan belemártja a lábujjait a vízbe.

– Nem valami meleg – sóhajt fel kissé csalódottan.

– Gyere, Panka, menjünk be! – hívja apa, és a kezét nyújtja felé.

Szépen lassan lépegetnek egyre beljebb. Panka hamar megszokja a vizet. A homok is kellemesen puha a talpa alatt. Csak az a fránya hullámvész ne lenne! Folyton lefröcskölí az arcát vízzel. Egyszer még a szájába is jut belőle.

– Fúj, ezt valaki elsózta! – fintorog Panka, ahogy megérzi a tenger ízét a nyelvén.

– Igen, a tenger nagyon sós. Vigyázz, hogy ne menjen a szemedbe és a szádba! Inkább az orronon vedd a levegőt! – nevet apa vidáman.

A következő pillanatban apát is telibe kapja egy hullám. Nem győz prüszkölni a sok sós víztől. Csak úgy köpködi kifelé.

– Vigyázz, apa! – figyelmezteti Panka. – Inkább az orronon neved!

Kagylóvadászat

Panka lassan elfárad a nagy lubickolásban. Kimegy apával a partra, hogy kicsit pihenjen és felmelegedjen. De hová lett anya? Ott van! Fel-alá sétálgat a bokáig érő vízben. Vajon mit csinál?

– Kagylóhéjakat keresek – magyarázza anya, ahogy Panka és apa odaérnek hozzá. – Sajnos ezen a homokos parton elég kevés van belőlük. De egy kis munkával itt is találhatunk párat. Segítesz?

Panka hevesen bólogat. Úgyis éppen ráér. Ő is elkezd a part mentén sétálgatni, hátha talál egy kagylót. Nini, ott is van! Nem, ez csak egy kavics. De ott egy másik! Nem, ez meg csak szemét. Vajon hol lehetnek azok a kagylók? És egyáltalán, hogyan néz ki egy kagyló?

– Nézd, Panka, ott van egy! – mutatja anya.

Panka izgatottan nyúl érte a vízbe, de csak homokot markol. Hová lett az a kagyló? Ott van, kicsit arrébb. Megint benyúl érte, de megint csak homok marad a kezében.

– Gyorsnak kell lenned, különben a hullám arrébb görgeti – mosolyog anya.

Hát jó. Panka lesben áll, szemmel tartja a rakoncátlan kagylót. Megvárja, amíg elmegy a hullám, és gyorsan lecsap rá. Meg is van! Gyönyörű szép! Mint egy apró, narancssárga legyező.

– Ott egy másik! – bök anya valamire a vízben.

Panka ismét lehajol, fölé tartja a kezét, és amikor a hullám visszahúzódik, gyorsan kikapja a vízből. Fura, ez nem is hasonlít a másakra. Az egyik fele egyszínű, semmi különös. A belseje viszont szivárványos, és még csillog is!

Nemsokára már egyedül is megtalálja a kagylókat. Egyszer csak meglát valami ismerőset.

– Nézd, anya, egy csigaház! – Vajon mit keres a vízben?

– Ó, egy tengeri csiga háza! – örül meg anya a kincsnek. – Ki tudod szedni?

Panka felkészül, megvárja a hullámot, és már nyúlna is utána, de... a csigaház arrébb sétál. Panka pislog egyet. Nem, nem csak képzelődik. Ez a csigaház tényleg sétál. Méghozzá lábakon!

– Azt hiszem, ennek a csigaháznak már van gazdája – mosolyog anya, és egy pillanatra kiemeli a vízből, hogy Panka is lássa. – Nézd csak, egy rákocska lakik benne!

Valóban, ahogy anya felemeli, a rák ijedten kalimpálni kezd a lábaival, aztán gyorsan visszabújik a csigaházba.

– Rakjuk csak vissza a homokba, hadd szaladjon tovább – mondja anya, és óvatosan visszateszi a rákot a tengerbe.

A bunki-kastély

Panka nagyon élvezi a kagylógyűjtést a tengerparton. Lassan azonban végéhez közeledik a nap. Ideje visszamenni a házikójukba.

– Ne aggódj, Panka, a tenger holnap is itt lesz – vigasztalja apa.

Összeszedik a törülközőket meg a kagylókat, és elindulnak.

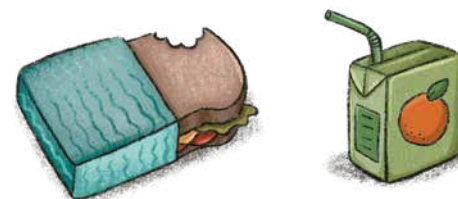
– Először is le kell fürdenünk! – jelenti ki anya, ahogy visszaérnek a házba.

– De hát most fürödtem a tengerben! – tiltakozik Panka.

– Igen, de nézz csak magadra! – mosolyog rá anya. – A lábadra ráragadt a homok. A bőrödön még ott csillog egy kis naptej. Na meg a só, ami a tengervízből visszamaradt.

Hm. Panka óvatosan megnyalja a karját. Rögtön el is fintorodik: most már ő is sós. Hát jól van, irány a fürdőszoba!

Vacsorára megeszik a maradék szendvicseket. Mire jólaknak, Panka már hatalmasakat ásít. Hosszú nap volt. Olyan fáradt, hogy a fogát is csukott szemmel mossa.

Apa közben gyorsan megágyaz neki a gyerekszobában.
De amikor elkészül, gondterhelten csóválja a fejét.

– Ez így nem lesz jó – jelenti ki aggodalmasan. – Ezen az ágyon nincs se rács, se leesésgátló.

– Akkor építs egyet! – ásítja Panka.

– Ez remek ötlet! – csap apa a homlokára. – Úgysem tudtam hová rakni ezt a sok díszpárnát. Mássz csak be az ágyba!

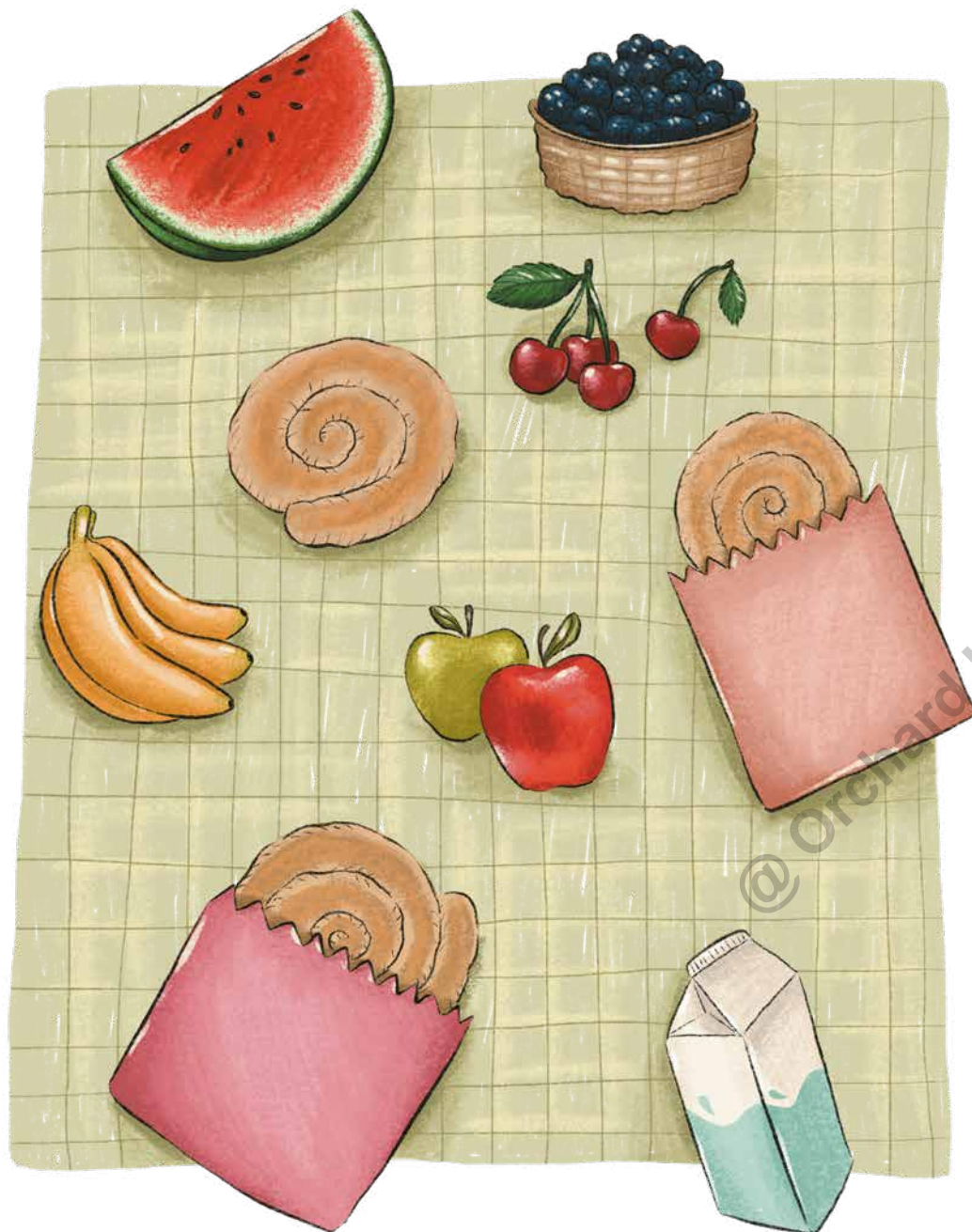
Panka bebújik a takaró alá, apa pedig körbebástyázza az ágyat a hatalmas párnákkal.

– Így ni. Most már olyan, mintha egy bunkiban aludnál – jelenti ki apa.

– Szerintem inkább egy kastélyban! – ellenkezik vele anya. – Ugye, Panka?

De Panka ezt már nem hallja. Ahogy a párnához ér a feje, már el is alszik a bunki-kastélyban. Még az esti meséről is elfeledkezik. Nem baj, anya majd kettőt olvas holnap.

Kitalálós

Másnap reggelire már nem is marad a szendvicsekből. Még szerencse, hogy az otthonról hozott kakaóból jut még egy pohárral. Panka megissza az utolsó cseppig, mielőtt elindulnak reggelit venni. A gyümölcsöket, a tejet és az almalevet könnyen felismerik a boltban. A péksütemények látán azonban tanácstalanul néznek össze.

– Megkóstolhatnánk néhány helyi ételt – javasolja anya. – Ez itt a burek. Nagyon sokféléet készítenek belőle. Kár, hogy nincs magyarul kiírva, hogy melyik milyen.

– Hm. Ennek a neve burek s jabukama. Valahonnan nagyon ismerős – töri a fejét apa, miközben egy furcsa csigát nézeget.

– Jabukama? Mintha én is láttam volna már valahol – ráncolja a homlokát anya. – Tudom is, hogy hol. Nézzétek csak! Az almalére is azt írták jabuka. Akkor ez almás lesz. Vegyünk belőle egyet.

– És ez a másik csiga? – kérdezi Panka.

– Nos, erre azt írták špinat – olvassa anya. – Ez nagyon hasonlít...

– A spenótra! – vág közbe apa. – Ebből is vegyünk egyet.

– Nézzük meg azokat a hosszúkásakat is! – mutat Panka egy másik kupacra.

– Azt írja, krumpirom – bogarássza ki apa a feliratot. – Ez olyan, mintha...

– Tudom, tudom, tudom, ez krumplis! – ugrál Panka izgatottan. – Ugye veszünk ebből is?

– Persze, megkóstoljuk mindegyiket – mosolyog anya.

Már éppen indulnának a pénztárhoz, amikor megjelenik egy eladó egy tepsi frissen sült burekkel.

– Ez milyen? – suttogja Panka.

– Nem tudom – súgja vissza apa. – Nézzük meg, hová rakja a néni. Azt mondja, hogy ez burek sa sirom.

– Sirom? – kérdezi anya tanácstalanul. – Az vajon milyen lehet?

Hiába törik a fejüket, ez a szó nem hasonlít semmilyen ételre, amit ismernek.

– Talán virágszirmos? – töpreng Panka is.

– Nem hiszem – rázza a fejét apa. – De tudod, mit? Vesszünk egyet, és akkor megtudjuk.

– Igen, vegyünk egyet! És én már tudom is, hogy milyen! – vigyorodik el Panka. – Ez a meglepetésízű!

Éjszakai énekesek

Reggeli után anya megint beken mindenkit naptejjel. Nemsokára indulnak is a partra.

Panka érdeklődve nézelődik. Tegnap annyira izgatott volt, hogy nem is nézett alaposan körbe a kempingben.

Beleszagol a levegőbe. Milyen jó illata van valaminek!

– Ez a leander. Nézd, az a nagy, színes virágú bokor! – mutatja anya a hatalmas növényeket az út mellett. Magasabbak, mint Panka, magasabbak, mint anya, sőt, még apánál is nagyobbak. És milyen szépek a virágai!

Az egyik bokor csupa fehérben pompázik. A másik sötét rózsaszínben. A harmadik világos rózsaszínben. A negyedik meg... hát az meg olyan se nem világos, se nem sötét rózsaszín.

Milyen más itt, mint otthon. Mások az ételek, mások az illatok, mások a növények. Még a hangok is mások. Erről Pankának eszébe jut valami:

– Ti is hallottátok?

– Micsodát? – néz össze anya és apa.

– Mintha valaki zenélt volna. Amikor elaludtam.

– Á, hogy azt – mosolyodik el apa. – Igen, mi is hallottuk. Mindjárt meg is mutatom neked, kik voltak.

Apa közelebb sétál a leanderbokrokhoz. Megáll egy pillanatra, és csak figyel, mozdulatlanul.

– Meg is van. Nézd csak, ott ül az egyik az ágak között. Egy másik meg ott, a levélen – mutat az apró állatokra.

– Szöcskék? – ráncolja a homlokát Panka.

– Hasonlítanak a szöcskékre, de ők kabócák – magyarázza apa.

– Mehetünk tovább a partra? – kérdezi anya.

– Persze. Csak előbb tanítok nekik egy dalt – jelenti ki Panka. – Tudod, hogy ne csak zenéljenek! Szerintetek a *Süss fel, nap* legyen, vagy a *Csigabiga, gyere ki?*

Homokvár

Panka ma várat épít a homokba. Még jó, hogy elhozták a kedvenc csíkos vödörét. Telelapátolja vizes homokkal. Mert azt mindenki tudja, hogy száraz homokból könnyen szét-esik a vár.

Ez is olyan jó a tengerpartban: tele van vizes homokkal. Panka hamar meg is tölti a vödört. Apa gyorsan megfordítja úgy, hogy egy homokszem se essen ki belőle. Panka pedig ráüt a vödör aljára a lapáttal. Pontosan háromszor. Kész is. Most már könnyen le tudja emelni a vödört a várról. Nagyon szép lett. De talán lehetne nagyobb. Mint a mesekönyvében az a csoda szép vár, aminek négy tornya van a sarkán, egy meg a közepén.

Megint megtölti a vödört, apa megfordítja, Panka megkopácsolja, és kész is a második torony. Aztán a harmadik, aztán meg a negyedik. Hm. Talán kellene valami a tornyok közé. Odalapátol egy kis vizes homokot. Ez lesz a fal.

– Jaj, a középső toronyról elfeledkeztem! – kiált fel Panka ijedten.

– Hm. Oda nem fér már be egy vödörnyi homok – ránkolja a homlokát apa. – De ha szeretnél még egy tornyot középre, talán csöpögtethetnénk egyet.

Csöpögtetni? Homokot? Hát azt meg hogyan kell?

– Nézd csak, fogok egy maréknyi nagyon vizes homokot, és kicsöpögtetem a kezemből – mutatja apa. – Pontosan a vár közepére.

Ez nagyon tetszik Pankának. Ő is fog egy marék homokot. De sehogy sem akar kicsöpögni a kezéből.

– Nem elég vizes – magyarázza apa. – Kicsit mártsd be az öklödet a vízbe.

Most meg az egész kifolyik egyszerre. Panka újra megpróbálja. Most csak picit mártja az öklében lévő homokot a tengervízbe. Végre sikerül! Egyre magasabb a csepegtetett torony.

– Csoda szép lett – dicséri meg anya is. – De most már ideje felmennünk ebédelni. Majd alvás után visszajövünk.

Panka morogva pakol össze. Nem szívesen hagyja ott a várat. Mi van, ha valaki véletlenül rálép? Vagy játszik vele, amíg ő nincs ott?

Alvás után rögtön kipattan az ágyból, és már szaladna is le a partra. Persze anya megint nem engedi kimenni a napra naptej és sapka nélkül.

Mikor végre leérnek a tengerhez, szörnyű dolog történik. Seholy találja a várat. Könnyek szöknek a szemébe. Vajon mi történhetett vele?

– Ajaj, azt hiszem, elfeledkeztünk a dagályról – öleli át anya sajnálkozva. – A tenger néha alacsonyabb, ez az apály. Néha meg kijebb jön a partra, ez a dagály. Ilyenkor elmosa, ami az útjába kerül.

Tényleg. Ahol a várnak kéne lennie, ott most víz hullámzik.

– Tudod, mit? Építsünk egy másik várat! – javasolja apa a megszeppent Pankának. – De most messzebb a tengertől, ahol nem éri el.

– Igen, és ha akarod, kidíszíthetjük kagylókkal – vigasztalja anya is.

– Hát jó – szipog Panka. – De most száz tornya legyen!

A városban

Este sétálnak egyet a városban. A város a kikötőtől egészen egy hegy tetejéig nyúlik. Apa szeretne felmászni a hegyre, és lenézni a hajókra meg a tengerre. Mind a hárman cipőt viselnek, mert a hegyre vezető út elég meredek. Ráadásul Panka újra és újra megbotlik a hatalmas utcakövekben.

– Ez egy nagyon régi város. Akkoriban óriási kövekkel rakták ki az utakat – meséli apa.

Keskeny utcácskákon kaptatnak felfelé. Panka azt sem tudja, merre nézzen. Az éttermek felől csodás illatok szállnak. A fagyiarusoknál hatalmas gombóc fagyfaltokat adnak, sokkal nagyobbakat, mint otthon. Van csokis fagyi, epres fagyi, karamellás fagyi, banános fagyi, még szivárványszínű unikornisos is. Mindenféle apró boltok nyílnak, ahol csodás kincseket árulnak. Az egyiknél kagylókból készült nyakláncok lógnak szépen sorban. A másiknál színes üvegcsék sorakoznak a polcokon. Árulnak képeslapokat és hűtőmágneseket is, amott meg óriási szalmakalapokat.

Anya megáll egy kis üzletnél.

– Gyere csak, Panka! Látod ezeket a pöttyös kagylókat? – mutat anya egy kosárra. – Tedd a füledhez!

Panka óvatosan felemeli az egyiket, és a füléhez tartja. Mintha valami zúgást hallana. Elveszi a fülétől a kagylót. Most megszűnik a zúgás. Aztán megint odatartja. Megint hallja a különös hangot. Próbál belekukucskálni a kagylóba, de semmit sem lát.

– Ez egy különleges kagyló – magyarázza anya. – Azt mondják, a tenger zúgását lehet benne hallani.

– Hazavihetjük? – csillan fel Panka szeme. – Akkor otthon is mindig hallanám a tengert.

Anya kifizeti a kagylót, az eladó pedig gondosan becsomagolja, nehogy hazafelé összetörjön.

Végre felérnek a hegytetőre. A kilátás tényleg csoda szép. A kikötőben egymás után kötnek ki a hajók, amelyek most térnek vissza a kirándulásról vagy a halászatból. Sirályok sétálnak a köveken. Fel-felreppennek, ha valaki arra sétál. A tenger pedig olyan nagy, hogy sehol sem látni a végét.

– Tetszik, Panka? – kérdezi apa, amíg anya átszalad az utca másik oldalára, hogy készítsen néhány fényképet róluk.

– Igen, borzasztóan. Csak az tetszene még jobban, ha ugyanitt állnék, nézném a kikötőt, és egy fagyit lenne a kezemben – sóhajt Panka.

– Hát, ezen könnyen segíthetünk – lép vissza hozzájuk anya, és a háta mögül előhúz három hatalmas fagyilaltot: csokisat apának, banánosat anyának, és egy szivárványszínű unikornisosat Pankának!

Búvárkodás

Hazafelé vesznek még a városban néhány különös dolgot is. Olyanok, mint a szemüvegek, csak sokkal nagyobbak. Meg adnak hozzájuk egy-egy lyukas botot is.

Másnap reggel leviszik őket a partra, hogy kipróbálják. Apa segít felvenni Pankának a szemüveget.

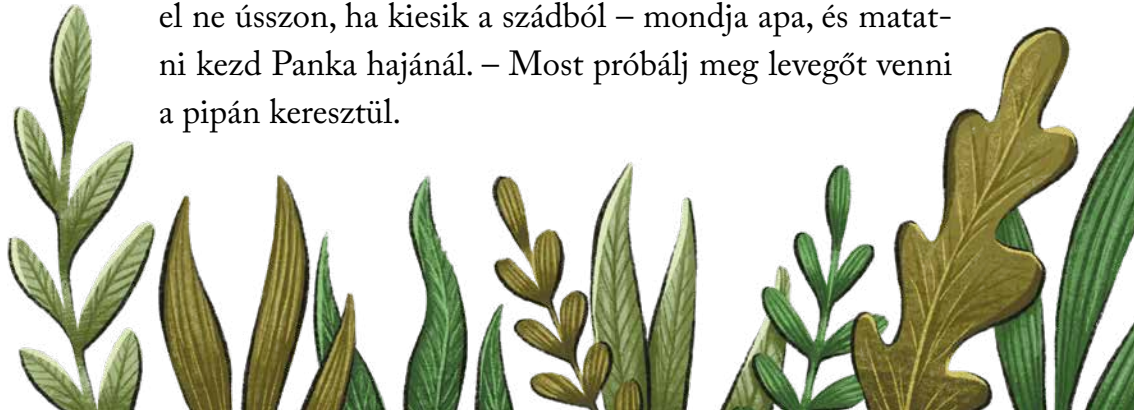
– Ez bújárszemüveg. Bele tudsz vele nézni a tengerbe anélkül, hogy sós víz menne a szemedbe – magyarázza apa. – Nyisd akkorára a szemed, mintha csodálkoznál. Jó, most beigazítom a szemüveget a helyére.

A bújárszemüveg nem túl kényelmes. A gumija kicsit húzza a haját. Meg olyan fura. Nem is lát benne oldalra, csak egyenesen. És vajon mire való a lyukas bot?

– Ez a pipa. Ezt a felét vedd a szádba – mutatja anya, és ő is beveszi a sajátját a szájába.

Panka megpróbálja utánozni. Ez is fura érzés.

– Jó, most hozzáerősítem a szemüveged gumijához, hogy el ne ússzon, ha kiesik a szádból – mondja apa, és matatni kezd Panka hajánál. – Most próbálj meg levegőt venni a pipán keresztül.

Panka vesz egy nagy levegőt. Ez nem is olyan nehéz.

– Ügyes vagy. Csak arra figyelj, hogy mindig a pipán keresztül vedd a levegőt, sose az orrodon! – figyelmezteti apa. – Most próbáljuk ki, sikerült-e mindent jól beállítanunk. Hasalj a vízre, és tedd bele az arcod. Ne aggódj, a karúszók fenntartanak majd, és én is foglak.

Panka kicsit fél, de azért megpróbálja. Ráhasal apa kezére, és beledugja a szemüveget a vízbe. Tényleg lelát a víz aljára! Ott a homok. Az meg apa lába!

Annyira megőrül, hogy elfeledkezik a pipáról, és véletlenül az orrán át veszi a levegőt. Azaz a vizet. Prüszkölve emeli ki a fejét a tengerből. Jaj, ez nagyon csíp!

– Ügyes voltál! – dicséri meg apa, ahogy Panka abba hagyja a köhögést. – Próbáld meg újra, de most figyelj a levegőre is!

Panka ismét ráfekszik apa kezére. Sikerül is egy picit nézelődnie a víz alatt. De annyi minden történik egyszerre! Nagyon figyel a levegőre. Próbálja forgatni a fejét, hogy jobban lásson. A tenger zúg a fülében. A hullámok meg ringatják. Jaj, hirtelen víz megy a szájába. Megint köhögve jön fel a felszínre.

– Víz ment a pipádba? – kérdezi apa aggódva. – Túlságosan elfordítottad a fejedet. Beleért a másik vége a vízbe,

így nem levegőt szívtál be, hanem vizet. Csak picit forgasd a fejed.

– De úgy nem látok, csak homokot – panaszkodik Panka. – Ez nem is jó móka. Én nem akarok többet búvárkodni.

Anya pont ekkor úszik melljük. Kiemeli a fejét a vízből.

– Nézd csak, Panka: kishalak!

Na jó, a kishalakat azért még megnézi. Gyorsan kiöntik a vizet a pipából, és már be is dugja a fejét a tengerbe. Tényleg. A kishalak ott cikáznak apa lába körül. Aztán egy pillanat alatt elillannak. De mi az ott apa lába mögött?

Panka izgatottan mutogat. Közben próbál a pipán keresztül levegőt venni. Meg csak picit elfordítani a fejét. Szerencsére anya is felé fordítja a fejét, és látja, hová mutogat Panka. Leúszik érte.

– Mi az, mi az? – kérdezi Panka, amint kiveszi a pipát a szájából.

– Egy kagyló. Csoda szép. A legnagyobb, amit eddig látunk – mutatja anya. Valóban. Akkora, mint Panka tenyere.

– Megtarthatom?

– Sajnos nem lehet – csóválja a fejét anya. – Nézd csak, ez még nem nyílt ki. Még benne lakik a kagyló.

– Ó. Akkor dobjuk vissza! – bólogat Panka. – Majd keressék egy másikat.

És már teszi is vissza a pipáját, hogy újabb kincset kereshessen a tenger fenekén.

Játszópajtások

Vacsora után sétálnak egyet a kempingben. Kell itt lennie valahol egy játszótérnek. Anya úgy emlékszik, az étterem mögött látta. De ott csak óriási kukákat találnak. Apa a térképet böngészi. Szerinte jobbra kell fordulniuk, aztán jobbra, és újra jobbra. Hoppá. Visszaértek oda, ahonnan elindultak.

Hirtelen Panka a homlokára csap.

– Én tudom, merre menjünk!

– Tudod? – csodálkozik anya.

– Igen-igen, menjünk gyorsan, arra! – mutat a leanderbokrok felé. – Most meg arra!

Így mennek hol jobbra, hol balra, hol meg egyenesen. És egyszer csak ott állnak a játszótér előtt.

– Ezt meg hogy csináltad? Honnan tudad, hol van a játszótér? – kérdezi apa döbenten, és belegyűri a térképet a zsebébe.

– Hát követtem a többi gyereket – vigyorog Panka, és már mászik is fel a hatalmas kalózhajóra.

A csúszdánál sorba kell állni. De az egyik kislány této-vázik, nem mer lecsúzni.

– Akarod, hogy én menjek előre? – kérdezi Panka. A kislány azonban csak mered rá nagy szemekkel, és nem szól semmit.

A homokozóban eszébe jut Pankának, hogy a házukban felejtette a lapátját.

– Használhatom az egyik lapátodat, ha neked most nem kell? – fordul oda egy kisfiúhoz. De ő is csak bámul rá, és nem válaszol.

– Nem valami kedvesek itt a gyerekek – morogja Panka. – Kedvesek ők, csak egy másik országból jöttek. Másik nyelven beszélnek – mosolyog apa. – Egy szót sem értettek abból, amit mondtál.

– Á. Oké – bólogat Panka, felveszi a homokból az egyik lapátot, és megismétli sokkal hangosabban: – Használhatom a lapátodat?

A kisfiú megijed, és elszalad.

– Az nem segít, ha hangosabban mondd – nevet anya. – Próbáld szavak nélkül megmutatni, mit szeretnél.

– Á, már értem – csillan fel Panka szeme.

Odaszalad a kisfiúhoz, a kezébe adja a másik lapátot, aztán int neki, hogy kövesse. Pillanatokon belül készül is az alagút. Panka az egyik irányból ássa, a kisfiú a másikkól. Aztán kézen fogja az új játszópajtását, és a csúszda felé húzza. Szerencsére a kisfiú nem fél lecsúszni.

Nemsokára azonban odajönnek a szülei, és mondanak neki valami érthetetlen dolgot. De úgy tűnik, a kisfiú érti, mert összeszedi a homokozócucait, és elindul valahová a szüleivel.

Panka széttárja a kezét, úgy mutatja: most meg hová mész?

A kisfiú int, hogy menjen utána. Hát jó, Pankáék is követik, amíg egy nagy térre nem érnek, ahol már rengeteg gyerek gyülekezik.

– Ó, úgy látom, táncos buli lesz a gyerekeknek – olvassa el apa a táblát, éppen amikor valaki bekapcsolja a zenét.

Három lány áll fel a színpadra, valami furá dolgot mondanak a mikrofonba, aztán integetnek a kezükkel. Panka visszainteget nekik. Majd megint mondanak valami érthetetlen dolgot, és megrázzák a feneküket. Ilyet Panka is tud. Most meg kettőt előrelépnek, és tapsolnak. Nem nagy dolog. Végül egybe az egészet: integetnek, feneket ráznak, előrelépnek és tapsolnak.

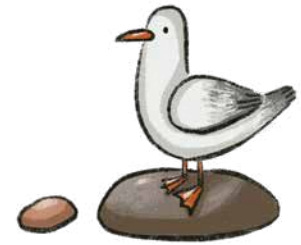
– Nagyon ügyesen csinálod, Panka – dicséri meg anya. – Pedig nem is magyarul mondják, mit kell csinálni.

Panka csak legyint:

– Én minden nyelven tudok homokozni és táncolni!

Hajókirándulás

Pankáék hajóval mennek kirándulni egy másik szigetre. Nagyon korán kell kelni, mert a hajó hajnalban indul. Panka ásítva kapaszkodik apa nyakába. Még túl korán van sétálni. Inkább csak lóg apán.

A hajóhoz érve azonban egyből felélénkül. A kapitány személyesen üdvözli őket. Pont olyan, mint a mesekönyvében: csíkos a ruhája, ősz a szakálla, és még olyan fura sapkája is van.

Felszállni a hajóra nem is olyan egyszerű. A hullámok folyton dobálják a hajót, ezért nem köthet ki túl közel a parthoz, nehogy összetörjön. Még nagy gumikerekek is lógnak az oldalán, hogy ha mégis a köveknek ütődne, ne essen baja. Egy keskeny pallón kell végigsétálni, hogy feljussanak a hajóra.

– Vigyelek, Panka? – ajánlja fel apa.

– Nem. Egyedül akarom.

– Akkor fogd meg szorosan a kezemet, és ne nézz lefelé, csak előre – mondja apa, és jó erősen megfogja Panka kezét.

Hát jó. Csak egyik lépést a másik után. Lassan, nagyon lassan, végül átérnek. A matrózok megtapsolják Pankát, és még egy pohár narancslevet is kap.

Egymás után érkeznek a családok, fiatalok, idősek, gyerekesek, párok. Mikor a hajó megtelik, az egyik matróz kiugrik a partra, és eloldozza a köteleket.

– Őt itt hagyjuk? – kérdezi Panka meglepetten.

– Nem, ne aggódj, mindjárt felugrik a hajóra – mosolyog apa.

Valóban. A matróz bedobja a köteleket, aztán maga is felugrik a hajóra. Megkapaszkodik a naptetőben, és ügyesen végigsétál a hajó peremén. Aztán szépen föltekeri és a helyére rakja a köteleket.

Ahogy távolodnak a kikötőtől, egyre jobban hullámszik a tenger. Panka izgatottan kémleli a vizet. Itt már olyan mély és sötét, hogy nem is látni az alját. Kapott is egy narancssárga mentőmellényt, hogy ha bepottyanna a tengerbe, ne merüljön el benne.

A hullámok néha úgy nekicsapódnak a hajó oldalának, hogy kicsit le is fröcskölik az utasokat. Még szerencse, hogy ilyen meleg van.

Panka megcsodálja a hajót követő vijjogó sirályokat, a fel-le mászkáló matrózokat, még a kormánykereket is megnézheti. De egy idő után elunja magát. Szerencsére hamarosan kikötnek. Most már sokkal könnyebben sétál át a pallón, de azért még mindig szorosan fogja közben apa kezét. Végre leveheti a mellényt, a ruháját és a szandálját. Csak a fürdőruhája marad rajta. Itt az ideje pancsolni egyet.

– Juj! – kiált föl, ahogy kilép a szandáljából. – Ezek a kavicsok nagyon szúrósak.

– Igen, ez már nem homokos part, itt szükséged lesz a tengerjáró cipődre – mondja anya, és átnyújt neki egy fura, gumis cipőcskét.

Ebben sokkal kényelmesebb sétálni. És még vicces is. Amint Panka beér a vízbe, és a cipő vizes lesz, elkezd cup-pogni.

– Nem csak a kavicsok miatt kell ám a cipő – figyelmezteti apa. – Nézz csak oda! Ott, a kövek oldalán tengeri sünök élnek.

Panka felveszi a szemüvegét és a pipáját, és bedugja a fejét a vízbe, hogy alaposan szemügyre vehesse a fekete gombócokat a szikla oldalán. Nagyon hosszúak és hegyesek a tüskéik. Inkább távol marad tőlük.

– És az micsoda? – mutat a tengerfenékre.

– Hol? – kérdezi anya.

Ő is felveszi a bűvárfelszerelését, és próbálja közelebről is megnézni, mit talált Panka.

– Egy tengeri csillag! Nagyon ügyes voltál! – dicséri meg anya.

Apa kicsit beljebb úszik bűvárkodni, oda Panka már nem mehet vele. De megígéri, ha talál valami izgalmasat, lefotózza a víz alatti fényképezőgéppel. Már jön is.

– Nézd, Panka, megtaláltam a legnagyobb...

– ...tengeri kakit? – kérdezi Panka alaposan szemügyre véve a sötét hurkát a tengerfenéken.

– Tengeri uborkát akartam mondani – nevet apa. – Bár tényleg hasonlít egy tengeri kakira.

Különleges ebéd

A hajókirándulás után beülnek egy étterembe ebédelni. Ideje megkóstolni valami helyi finomságot.

– Megint bureket fogunk enni? – kérdezi Panka, miután megrendelik az italokat.

– Nem, most egy másik különlegességet szeretnénk megkóstolni. Csevapcsicsának hívják. Kicsit hasonlít a fasírtra – magyarázza anya. – És adnak hozzá egy finom szószt, ajvárt is.

– Én pizzát kérek – jelenti ki Panka.

– Miért nem próbálsz ki inkább valami olyat, amit ott-hon nem kapunk? – biztatja apa.

– Nem, nekem jó lesz a pizza – makacskodik Panka.

– Sajnos pizza nincs az étlapon – csóválja a fejét anya.

– Na jó, akkor legyen spagetti – sóhajt bosszúsan Panka.

Anya végignézi az étlapot, és megint a homlokát ráncolja. Spagetti sincs az étlapon. Panka már nagyon éhes, és egyre türelmetlenebb.

– Tudod, mit, nézd meg a képeket az étlapon, és bökj rá arra, ami tetszik! – javasolja anya.

Panka morogva maga elé húz egy étlapot, és lapozgatni kezdi. Mire megjön a pincér az eperlével, meg is van, mit szeretne. Rámutat a képre, a pincér pedig mosolyog, bólogat, és felírja a rendelést.

- Mit kértél, Panka? – kérdezi apa kicsit aggódva.
- Olyat, amit otthon nem kapok – vigyorog Panka.

Nem sokkal később megérkezik a csevacsecsa ajvárral és salátával anyának és apának. Aztán a pincér nagy mosollyal letesz egy tányért Panka elé.

Anya és apa csodálkozva nézik a választását.

- Miben különbözik ez attól a rántott hústól és sült krumplitól, amit otthon eszünk?
- Hát, hogy a ketchupot kagylóhéjban hozták! – nevet Panka.

Borúra derű

Másnap borús időre ébrednek. Az eget felhők borítják. A szél is föltámad.

- Sajnos ma nincs strandidő – jelenti ki anya.
- De én annyira szeretnék fürödni! – szomorodik el Panka.

– Hát, a dolgok néha másként alakulnak, mint ahogy tervezzük. De attól még érezhetjük jól magunkat – vigasztalja apa. – Mit szólnál, ha társasoznánk egyet?

Előveszik a dobozt a Panka-táskából. Kipakolják a játéktáblát, a játékszabályt, a dobókockát, és... és kiderül, hogy csak két bábút hoztak magukkal. Panka kedvenc bábuját otthon felejtették. Márpedig anélkül nem lehet társasozni.

– Nézzük meg inkább, milyen a viharos tenger? – próbálja anya felvidítani Pankát.

Panka duzzogva húz nadrágot, pólót és szandált. Fürdőruhában szeretne lemenni a tengerhez. De nincs mit tenni, túl hideg van a pancsoláshoz.

A part teljesen üres. Se napernyők, se úszógumik, se napozó felnőttek, se pancsoló gyerekek. A tenger is egészen

sötét, a hullámok hatalmasak. Az egyik le is fröcsköli Panka szandálját. Bosszúsan morog. Még ez is!

– Vegyük le a szandált! – javasolja anya mosolyogva. – Nincs ugyan strandidő, de bokáig belemehetünk a tengerbe.

Hát jó. Panka leveszi a vizes szandálját. Apa segít feltűrni a nadrágja szárát, és már szaladhat is. Senki más nincs a vízben, az övé az egész part. De aztán hirtelen felsikít.

– Mi az, mi történt, Panka? – szalad hozzá apa.

– Nagyon fáj! – fakad sírva Panka, és próbálja felemelni az egyik lábát.

Apa segít neki kijebbi bicegni, és alaposan megvizsgálja a talpát.

– Ezt bizony csúnyán lehorzoltad – bólogat. – Vajon mire léptél rá?

Anya tapogatózni kezd a homokban, és egyszer csak egy hatalmas kagylóhéjat emel ki.

– Nézd csak, mekkora! Biztosan a hullámok sodorták ki a mély vízből.

Panka ámulva nézi a gyönyörű kagylót, miközben apa a nyakában viszi vissza a házba. Fönt anya alaposan letisztítja a talpát. Aztán előveszi a neszesszerből a kis fehér csomagot.

– Még jó, hogy eltettem az elsősegélydobozt is! – mondja anya, és befújja Panka talpát fertőtlenítőszerrel. Végül Panka választhat, hogy zsiráfos vagy elefántos ragtapaszt szeretne. Persze hogy az elefántosat választja.

– Így ni – bólogat anya elégedetten. – Mire holnap megint kisüt a nap, a sebed is be fog gyógyulni. De addig pihentetnünk kell a lábadat. Szeretnéd, ha olvasnék neked?

– Inkább társasozzunk! – jelenti ki Panka vigyorogva. – Az új kagylóm lesz az én bábum.

Állatok

Másnap reggel Panka kiszalad a teraszra, hogy ellenőrizze, visszatért-e a jó idő. A teraszon azonban egy furcsa szerzettel találja szemben magát. Zöld színű, a lábai hosszúak, a feje pedig nagyon furcsa alakú. Az egyik szék hátába kapaszkodik. Mikor észreveszi Pankát, mozdulatlanra dermed. Próbál észrevétlen maradni, de már késő. Panka egyenesen odasétál hozzá:

– Hát te meg ki vagy? – Ahogy jobban megvizsgálja, eszébe jut valami. – Apa, apa, kihoznád az új könyvemet a bogarakról?

– Persze. Tessék – jelenik meg apa az ajtóban. – Mit találtál?

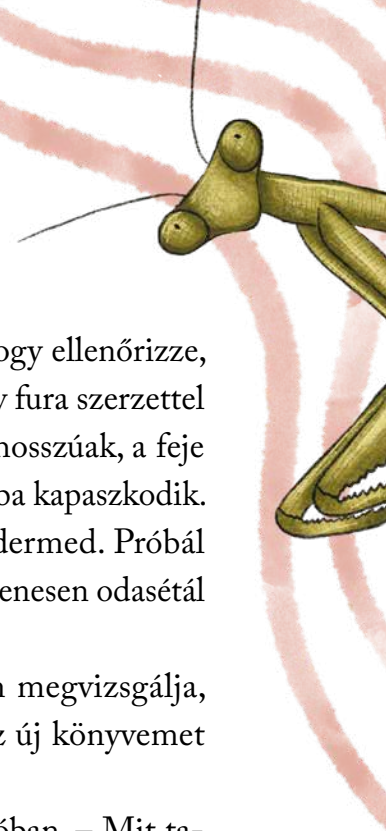
– Nézd, ez a valami benne van a könyvemben.

– Akkor keressük meg – bólogat apa, és együtt lapozgatni kezdik a könyvet. – Igazad volt, itt is van. Ez a rovar egy imádkozó sáska.

– Még egy – jelenti ki Panka.

– Mi még egy? – kérdezi apa zavartan.

– Még egy állat, amit itt láttam először – mosolyog Panka.

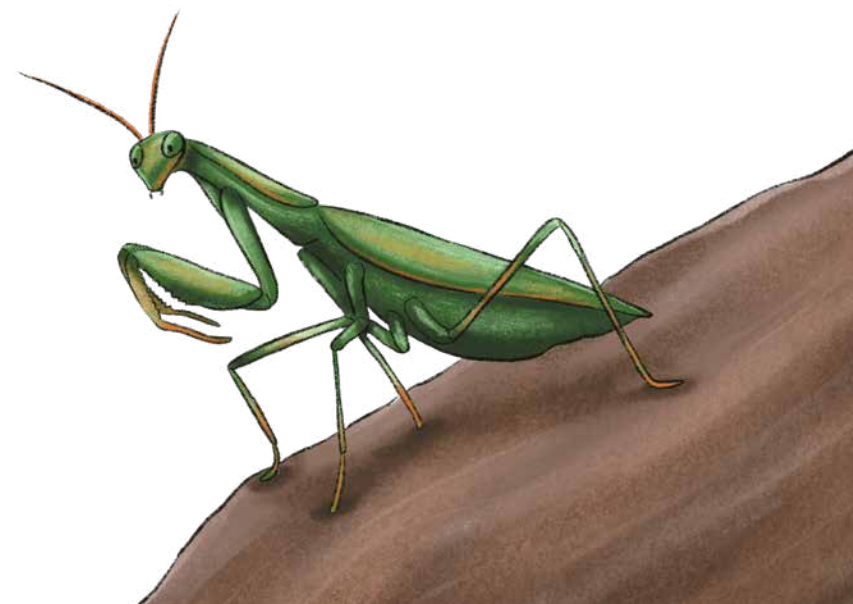

– Jaj, ezt el is felejtettük! – csap anya a homlokára, és előkapja a bingos papírt, amit a tengerpartra hoztak. – Nézd csak, már egy csomó mindent kihúzhatunk róla. Szedjük csak össze, miket láttál már!

Panka áthúzza a kagylót, a csigaházat, meg persze a pici rákokat, amik a csigaházban laknak. Hamar megtalálja a kabócákat és a halakat is. A kikötőben sirályokat is láttak. Az a fekete paca vajon mi lehet? Ja igen, a tengeri sün! A tengeri csillagot sem nehéz felismerni, és a tengeri kakit... azaz a tengeri uborkát sem.

– Attól tartok, imádkozó sáskát nem találsz a lapon – sajnálkozik anya. – Róla megfeledeztem.

– Semmi baj – mosolyog Panka a zöld jövevényre. – Akkor majd én rárajzollak. Csak kihozom a ceruzáimat. Addig ne mozdulj!

Tengerpart ajándékba

A végéhez közeledik a nyaralás. Panka, anya és apa ismét bemennek a városba. Ezúttal szeretnének venni valamit nagymamának és nagypapának.

– Küldjünk nekik képeslapot! – javasolja apa. – Sőt, ha akarod, magunknak is küldhetünk egyet.

Kiválasztják a legszebb képeket. A bal oldalukra írnak néhány kedves mondatot, Panka pedig lerajzolja a kedvenc kagylóját. Az egyikre ráírják nagymama és nagypapa címét, a másikkra pedig a sajátjukat. Végül a sarokba ragasztanak egy-egy bélyeget, hogy elvigye a postás.

– Így ni – bólogat anya. – De mi előbb haza fogunk érni, mint a képeslapok. Vigyünk valami apróságot is ajándékba.

– Vegyünk unikornisos fagyit! – javasolja Panka.

– Az sajnos elolvadna, mire hazaérünk – rázza a fejét anya.

– Akkor bureket!

– Az meg kiszáradna – sajnálkozik apa.

Hm. Vajon minek örülne nagymama és nagypapa? Panka sorra veszi a színes kirakatokat.

– Vigyünk olyan nagy kendőt!

– Nem hiszem, hogy nagymamának szüksége lenne strandkendőre a kertben – nevet anya.

– Búvárszemüveget? A búvárkodás nagyon jó móka – próbálkozik tovább Panka.

– Tényleg az. De szerintem nagypapa búvárszemüveg nélkül is látja a lábujjait a kádban – kacsint rá apa.

Ez sokkal nehezebb, mint Panka gondolta. Legszívesebben az egész nyaralást elvinné nagymamának és nagypapának: a kagylókeresést, a búvárkodást, a hajókirándulást, a táncos bulit, az unikornisos fagyit, a rákocskákat, a ketchupos kagylót, a tengert, a homokvárat, és...

Panka egyszer csak a homlokára csap. Igen, pont, ahogy anya szokott.

– Ott, ott van egy bolt, ahol a pici üvegeket árulják. Olyat vegyünk! – hadarja, és már szalad is a bejárat felé.

Anya és apa csodálkozva néznek össze, és Panka után sietnek.

– Egy üres üvegcsét szeretnél venni nekik?

– Igen. Rakok bele homokot meg tengervizet és kagylókat is. A tetejét pedig befestem kék-sárgára, mint amilyenek a napernyők. Mivel nagymama és nagypapa nem tudott eljönni a tengerpartra, hazaviszem nekik a tengerpartot!

Újra otthon

Panka már egy hete otthon van. Ismét a saját ágyában alszik. Reggelire kiflit meg kakaós csigát eszik burek helyett. És pancsolás közben nem megy sós víz a szájába.

Mégis szomorú. Hiányzik neki a tenger. Anya és apa szeretné felvidítani.

– Nézd csak, Panka, mit hozott a postás! – mutatja apa. – Megérkezett a képeslap, amit magunknak küldtünk!

Panka boldogan szalad az előszobába. Tényleg. Ott a tenger, a part, a napernyők, még a leanderbokrok is látszanak egy kicsit. Egy darabig forgatja a lapot a kezében, de aztán megint elszomorodik:

– Bárcsak megint ott lehetnénk! – sóhajtja. – Miért nem lehet mindennap nyaralni?

– Nagyon hamar megunnád, ha mindennap a tengerparton ébrednél – magyarázza apa.

– De tegnap találtam egy egyszerű burekreceptet. Mit szólnál, ha sütnénk magunknak itthon? – kérdezi anya. – Hátha olyan finom lesz, mint a tengerparton.

– Igen, én meg elhoztam az előhívott fényképeket. Beragaszthatnánk őket az albumba – bólogat apa.

– Hát jó – mosolyodik el Panka. – Rendezzünk tengerparti hétvégét!

Anya bekapcsolja a sütőt, és előveszi a réteslapokat. Panka bekeveri a töltelékét. Nemsokára ott tekergőznek a kis kígyók meg csigaformák a tepsiben. Anya berakja a burekeket a sütőbe, Panka pedig átöltözik fürdőruhába és bújárszemüvegbe. Szór néhány kagylót a fürdőkád aljára, hogy gyakorolhassa a bújárkodást. Mire elfárad, kisül a burek is. Hm. Nem pont olyan, mint az igazi, de azért nagyon finom.

Evés közben apa megmutatja a kész fényképeket. Jókat nevetnek együtt a mókás képeken.

– Én is készítek ám nektek valami különlegeset! – jelenti be Panka ünnepélyesen.

Kiszalad a konyhába, és három pohárral tér vissza.

– Anya, kivennéd a fagyikat a mélyhűtőből?

Kever, kavar, tesz egy kis csokifagyit ide, egy kis epreset oda, egy kis banánosat a tetejére. Megint kever rajta egy kicsit. Tesz hozzá még egy kis csokit. De most meg túl kevés az eper. Abból is rak még hozzá. Persze a banános sem maradhat ki.

Mikor elégedett a végeredménnyel, mindenki elé tesz egy poharat:

– Tessék. Csináltam nektek szivárványos unikornisos fagyit.

Anya és apa mosolyogva nézik az összekutyult fagyilaltot.

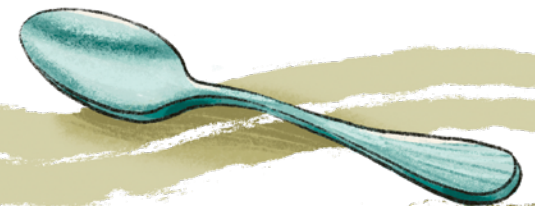
– Mmm. Nagyon finomnak néz ki! – jelenti ki anya. – A legközelebbi tengerparti hétvégénkre is csinálhatsz ilyen!

– Jó. Legközelebb tarthatnánk a tengerparti hétvégét nagymamánál és nagypapánál. Megtanítom nekik a táncot, amit a kempingben tanultam. Majd megkérem nagymamát, hogy tálalja vasárnap kagylóban a ketchupot a rántott husihoz. És talán nagypapa tud kölcsönadni egy imádkozó sáskát is!

Tartalom

A Panka-táska	5
Messze vagyunk még?	9
Fő a biztonság	19
Az elsózott tenger	25
Kagylóadászat	27
A bunki-kastély	31
Kitalálós	35
Éjszakai énekesek	37
Homokvár	40
A városban	45
Búvárkodás	49
Játszópajtások	53
Hajókirándulás	57
Különleges ebéd	63
Borúra derű	65
Állatok	69
Tengerpart ajándékba	72
Újra otthon	75

Panka nagyon szereti az állatokat, amerre csak jár, mindenhol őket keresi. Micsoda szerencse, hogy nagypapa kertjében mindig találkozik valakivel! Nagypapa pedig pontosan tudja, mikor és hogyan lehet a legjobbat tenni a kertjébe tévedőkkel. Míg telik az év, Panka gyíkvárat épít, madarakat itat, pillangókat etet és sünlétrát készít. És ha a kertben épp nincs is semmi dolog, Panka és szülei akkor is megtalálják, hol van az állatoknak a legnagyobb szükségük segítségre!

© Orchard Literary Agency

@ Orchard Literary Agency